

1

TOT OP DE BODEM

Zodra de vrouw opendeed en zag wie er op de stoep stond, besepte ze dat het foute boel was. De jongen van de garageverkoop! Ze sloeg de deur met een gil weer dicht.

Ze had nog nooit van Nikola Tesla gehoord en had ook geen idee wie die jongen was. Ze wist alleen dat hij haar een voorwerp had verkocht waardoor ze nu kon reizen op een manier die ze nooit voor mogelijk had gehouden.

Ze was er bij toeval achter gekomen hoe de vreemde globe werkte. Op de zilveren boog die de werldebol op zijn plaats hield, zat een beweegbare pijl. Ze had de werldebol laten draaien en de pijl naar Turkije laten wijzen, een van de vele exotische landen die ze graag zou willen bezoeken, maar waar ze nog nooit was geweest. Vervolgens had ze het knopje op de globe ingedrukt, in de overtuiging dat daardoor een lichtje in de bol zou gaan branden.

In plaats daarvan bevond ze zich plotseling in de Grote Bazaar van Istanboel. Naast haar stond het tafeltje met de

wereldbol en onder haar voeten zag ze een volmaakt rond stuk parketvloer van zo'n één meter twintig doorsnee, dat door het teleportatieveld was meegenomen.

Een Turkse handelaar, totaal niet uit het veld geslagen door haar onverwachte verschijning, probeerde haar een theepot te verkopen.

Ze gilte, drukte paniekerig op een tweede knopje met een uitroepteken erop en was opeens weer thuis – alleen zat er nu een volmaakt rond gat in de vloer waardoor zij, het tafeltje en het uitgesneden stuk parket de kelder in vielen.

Ze was geschokt, maar had geen noemenswaardig letsel opgelopen en ze besepte nu waar de wereldbol allemaal toe in staat was. Het eerste wat ze deed, was teruggaan om die theepot te kopen.

Sindsdien had ze uitstapjes gemaakt naar Spanje, Zwitserland, China en zelfs de Zuidpool, gewoon om te kunnen zeggen dat ze er geweest was.

Ze zat zich net af te vragen of het geen tijd werd voor dat al veel te lang uitgestelde tripje naar haar geboorteland Schotland, toen de jongen van de garageverkoop opeens voor de deur stond.

Ze wist niet of hij een engel was, een duivel of gewoon een jochie met een magische wereldbol. Ze wist alleen dat ze de bol niet terug wilde geven.

In een paniekerige poging om aan zijn aanhoudende geklop te ontsnappen, drukte ze op het knopje op de globe, zonder te beseffen dat het teleportatieveld op de grootste diameter was ingesteld.

Heel even dacht ze dat er niets gebeurd was. Ze stond nog steeds in de woonkamer van haar huis, maar toen begon er

door de ramen en deuren opeens water naar binnen te stromen. Ijskoud water.

Ze realiseerde zich meteen dat haar hele huis naar Schotland was verplaatst en dat het blijkbaar in een van de vele Schotse meren oftewel lochs was beland.

De Schotse lochs zijn niet alleen merkwaardig diep en merkwaardig troebel, maar ook gewoon merkwaardig, en het meer waarin ze terecht was gekomen, werd volgens de legendes onveilig gemaakt door een monster dat de plaatselijke bevolking liefkozend ‘Nessie’ noemde.

In tegenstelling tot schepen, die er soms vele uren over doen om te vergaan, zinkt een geteleporteerd huis opmerkelijk snel en met grote vastberadenheid. Het wilde niets liever dan zo vlug mogelijk een plekje zoeken op de bodem van het meer.

Terwijl haar geëmigreerde huis overhaast in de diepte verdween, vergat de vrouw alles wat niet met pure overleving te maken had. Ze kon niet goed zwemmen, maar zelfs een weduwe op leeftijd wordt een Olympisch kampioene als er maar voldoende adrenaline door haar aderen stroomt.

Ze baande zich een weg door het ijskoude water en klom op haar ronddobberende sofa. Ze kon niet ontsnappen door de ramen op de benedenverdieping, omdat het meer daar door naar binnen gutste en zelfs een wilde zalm niet tegen die stroom in had kunnen zwemmen.

Daarom ploeterde ze naar de trap, die inmiddels onder een rare hoek stond, klauterde naar de bovenverdieping, sprong uit het slaapkamerraam en plonsde in het water.

Pas toen ze weer bovenkwam en omkeek, sloeg de angst echt toe. Haar knusse kleine huis, waarin ze ruim twintig jaar gewoond had, blies borrelend de laatste adem uit. Een

paar tellen later stak alleen het dak nog boven het water uit, toen alleen nog de schoorsteen en uiteindelijk verdween die ook, in een explosie van witte bellen.

Plotseling herinnerde ze zich iets. De wereldbol!

Dat haar huis en al haar spullen in de diepte waren verdwenen was nog tot daar aan toe, maar het verlies van de bol was ondraaglijk.

Op dat moment hoorde of liever gezegd vóélde ze achter zich iets door het donkere water klieven. Moeizaam watertrappende keerde ze zich om, in de verwachting dat ze in de ondoorgrondelijke ogen van een hongerige plesiosaurus zou kijken, maar in plaats daarvan zag ze een klein vissersbootje.

‘Hé daar! Wat krijgen we nou? Is alles goed met u, mevrouw?’ riep een oude visser.

Ze probeerde antwoord te geven, maar haar adrenaline was op en ze begon te zinken. De visser boog zich over de rand van de boot en hees haar met sterke armen aan boord. Hij sloeg zijn flanellen jas om haar heen en bood haar zijn thermosfles met thee aan.

‘Wat doet u hier op Loch Ness?’ vroeg hij. ‘En dan nog wel in een huis?’

Aangezien het volledige verhaal op dat moment misschien enigszins ongeloofwaardig zou overkomen, liet ze haar klapperende tanden maar het woord doen.

De oude visser sloeg zijn arm om haar heen om haar geril te stoppen. ‘Kom, kom,’ zei hij. ‘Ik woon vlakbij, aan de oever van het meer. Dadelijk bent u weer warm en veilig.’

De vrouw realiseerde zich dat dit in feite een droom was die werkelijkheid werd. Niet dat haar huis geteleporteerd was en dat ze bijna was verdronken, maar wel dat ze nu

veilig in de armen van een visser lag, in de ruige Schotse Hooglanden.

Ze was zich er totaal niet van bewust dat al het leven op aarde binnenkort op een haar na vernietigd zou worden door een asteroïde en vervolgens door een uit de hand gelopen onweer.

Ze wist alleen dat ze was waar ze wilde zijn en dat de wereldbol, wat die dan ook precies was, nu op de bodem van een van de diepste meren ter wereld lag en voorgoed onbereikbaar was.

Of misschien ook niet.

2

EEN HELPENDE HAND

‘Welkom in de Getrouwe Orde van de Accelerati,’ zei Thomas Edison en hij stak zijn 170 jaar oude hand uit.

Nick Slate trok een gezicht toen hij de hand vastpakte, en die grimas werd niet alleen veroorzaakt door zijn brandwonden. Zelfs door het verband heen had Edison de hand schudden wel iets weg van vochtig papier-maché vastpakken dat eigenlijk nog een uurtje moest drogen.

Edison leek geamuseerd door Nicks reactie, maar zei niets. Hij pakte een belletje van de antieke salontafel van palissander in zijn antieke, negentiende-eeuwse huis en rinkelde daarmee om zijn huishoudster te waarschuwen. Die kwam vrijwel meteen binnen, alsof ze altijd op de gang stond te wachten op het belletje van haar werkgever... wat ook het geval was.

‘Breng de heer Slate naar zijn kamer, mevrouw Higgenbotham.’

‘Okidoki,’ zei ze met haar platte Londense accent. ‘Ik

kan me niet herinneren wanneer we voor 't laatst een logé hebben gehad.'

Nick volgde haar naar boven, blij dat hij, in elk geval tijdelijk, verlost was van het gezelschap van de stokoude uitvinder.

De huishoudster ging hem voor naar een slaapkamer vol meubilair dat zijn betovergrootmoeder misschien mooi zou hebben gevonden en met behang dat meer op zijn plaats zou zijn geweest in een antieke ijssalon.

'Daar zijn we dan,' zei mevrouw Higgenbotham en ze bleef Nick glimlachend aankijken, zonder zich erom te bekommeren dat de stilte langzaamaan pijnlijk werd.

'En,' zei Nick uiteindelijk, 'hoe voelt het nou om een robot te zijn in dienst van een boosaardig genie?'

'Ten eerste is meneer Edison niet boosaardig, maar heeft-ie gewoon niet van die sterke morele overtuigingen. Dat kun je van wel meer belangrijke figuren uit de wereldgeschiedenis zeggen: Karel de Grote, koningin Elizabeth, Michael Jackson, noem maar op. En ten tweede word ik liever geen robot genoemd. Een beetje kort door de bocht, dat etiket. Eigenlijk ben ik een antropomorfe servo-automat, maar dat klinkt dan weer een tikkelijke pompeus. Je zou me ook een *androïd* kunnen noemen, maar dan loop je weer de kans dat ze je met een telefoon verwarren. Zelfs al ben ik ook een telefoon. Maar die functie zou ik niet gebruiken. Da's niet zo'n leuk gezicht.'

Ze nam zijn handen in de hare en glimlachte hartelijk. 'Verder nog iets? Een lekker kopje thee of een frambozenscone?'

'Nee, dank u,' zei Nick.

'Een grote koele Sarsaparilla?'

Nick had geen idee wat dat was en zei dus: 'Een andere keer, misschien.'

'Ook goed, liefje, ook goed. Ik kom over een uurtje terug, om 't verband om je arme handjes te verwisselen.' Ze ging de kamer uit en Nick bleef alleen achter om over zijn situatie na te denken.

Een geheim genootschap van geleerden probeerde hem door chantage te dwingen om Tesla's geniaalste uitvinding te voltooien. Als hij daarin slaagde, kon de grenzeloze energie die werd opgewekt door de koperen asteroïde die om de aarde draaide benut worden, maar zou al die macht en kracht ook in handen komen van de Accelerati, die ermee zouden kunnen doen wat ze wilden.

Nick haalde het speldje in de vorm van een gouden A met een liggende 8 als dwarsstreepje van zijn revers en keek er naar. Hij behoorde nu ook tot de Accelerati. Alleen door lid te worden van het genootschap kon hij zijn vader en broertje redden; dat had Edison wel duidelijk gemaakt. Dat wilde nog niet zeggen dat Nick het leuk moest vinden, al was zijn diepste angst, zo diep dat hij het zelf misschien niet eens besepte, dat hij het wél leuk zou gaan vinden.

Het spreekwoord wil dat noodzaak de moeder van de vindingrijkheid is, maar helaas sterft die moeder vaak in het kraambed en wordt de vindingrijkheid grootgebracht door zijn boze stiefmoeder: de hebzucht.

Nick was net zo vatbaar voor hebzucht als iedereen. Hij jatte regelmatig het laatste snoepje uit de pot, voor zijn broertje het kon pakken, of at vlug het laatste restje ijs op als hij dacht dat niemand het zag.

Aan de andere kant was hij ook niet te beroerd om de

helpt van zijn brood aan een wildvreemd jochie te geven dat zijn eigen lunchtrommeltje thuis had laten liggen, of zijn skateboard cadeau te doen aan een jongen van wie hij wist dat hij met zijn ouders noodgedwongen in een garagebox woonde.

De menselijke natuur is één lange dans tussen eigenbelang en edelmoedigheid, en nu Nick was toegetreden tot de Accelerati voerde hij die dans uit op hete kolen.

De volgende ochtend hoorde Nick dat hij samen met Edison naar het laboratorium zou gaan.

Het feit dat Edison in leven werd gehouden door een twee meter hoge accu die was ontworpen door Nikola Tesla, wilde nog niet zeggen dat hij aan huis gebonden was. Hij had een antieke limousine, misschien nog wel gebouwd door Henry Ford zelf, waarin de reusachtige accu en de ‘Tovenaar van Menlo Park’ in stijl vervoerd konden worden.

Ze hoefden niet ver te rijden, want het laboratorium was maar een paar honderd meter verderop en was, net als het huis zelf, een perfecte replica van het oorspronkelijke gebouw.

‘Vandaag begint een toekomst die beloftevoller is dan je ooit zou kunnen denken,’ zei Edison terwijl ze naar binnen gingen. ‘Wees trots op jezelf! Je bent nu lid van de Accelerati en niemand streeft hogere doelen na dan wij.’

Voor Nick was die opmerking nog moeilijker te verteren dan de frambozenscones van mevrouw Higgenbotham, die droog en hard waren en kennelijk uitsluitend virtuele frambozen bevatten.

‘En wat voor doelen zijn dat dan wel?’ vroeg hij, zonder een poging te doen om zijn verbittering te verbergen.

‘Reiken naar het hoogste, alleen om het hoogste te kunnen bereiken,’ antwoordde Edison. ‘En streven naar vernieuwing, in het belang van de gehele mensheid.’

‘Staat dat ook op uw grafsteen?’

Edison negeerde Nicks cynische opmerking en grinnikte. ‘Zou best kunnen. Ik ben nooit gaan kijken. Noem het bijgeloof.’

Edisons rolstoel annex accuwagen reed langzaam door de brede gang en Nick liep mee.

‘Onze buitenpost onder die bowlingbaan in Colorado Springs is in feite maar een secundaire faciliteit. Het echte werk wordt hier verricht.’

Terwijl hij sprak, gebaarde Edison met zijn knokige hand naar de diverse laboratoria die ze passeerden. ‘Hier ontwikkelen we bijvoorbeeld glas dat harder is dan staal, maar dat toch versplintert als wij dat willen.’

‘Waarom zou u dat willen?’ vroeg Nick.

‘Je weet maar nooit wanneer het handig kan zijn om je eigen technologie te laten falen,’ zei Edison. Hij wees naar een ander lab. ‘En daar werken we aan een membraan dat duikers in staat zal stellen gewoon te ademen onder water.’

‘Zolang jullie dat uitkomt,’ voegde Nick eraan toe.

Edison keek hem aan. ‘Een verstandige uitvinder begrijpt hoe belangrijk het is om de controle te houden over zijn uitvindingen. Zelfs jouw geliefde meneer Tesla wist dat, anders had hij niet zo veel moeite gedaan om zijn grootste creatie te verbergen.’

Uiteindelijk kwamen ze bij een lab waarin de voorwerpen van Nicks zolder waren uitgesteld. Het gaf Nick een onverwacht gevoel van déjà vu, omdat het hem griezelig

sterk deed denken aan de noodlottige dag van zijn garageverkoop, toen hij al die oude spullen had verpatst zonder te weten dat het onderdelen waren van een groter geheel.

‘Het apparaat dat je gebouwd had viel in stukken uiteen toen je zolder instortte,’ zei Edison. ‘We hebben de afzonderlijke voorwerpen hier bijeengebracht, plus een aantal objecten die jij nog niet had.’

Nick liep langs de verzamelde voorwerpen. Het klopte wat Edison zei: alles was er. De ouderwetse bandrecorder die je gevoelens verwoordde, de harp met de kosmische snaren, de breinvergroterende haardroger en de verkleinende wasdroger.

Maar er waren ook voorwerpen die Nick sinds de dag van de verkoop niet meer had gezien. De roestige fiets, bijvoorbeeld, en het ding dat op een ladekast leek maar dat hoogstwaarschijnlijk niet was en dat blenderachtige geval.

Nick telde in totaal negenentwintig voorwerpen. Hij wist welke drie er nog ontbraken: het glazen prisma dat hij niet had kunnen terugkopen van die rare familie in Colorado Springs, de accu die Vince in leven hield en de wereldbol die, voor zover Nick wist, overal op aarde zou kunnen zijn. Of misschien zelfs daarbuiten.

‘De asteroïde zal over een paar weken weer een gevaarlijke lading hebben opgebouwd, maar hopelijk is het ons tegen die tijd gelukt om veel van deze voorwerpen te analyseren en na te bouwen.’

‘Ja ja,’ zei Nick. ‘Analyseren en nabouwen...’ Hij pakte de blender. Die was zwaar; de beker was niet van glas maar van koper. ‘Waar is het deksel?’

‘Was er dan een deksel?’ vroeg Edison.

Je zag duidelijk groeven die bedoeld waren om een dek-

sel vast te schroeven. Had dat er tijdens de garageverkoop nog op gezeten? Nick kon het zich niet herinneren, maar het ontbreken van een deksel zat hem dwars.

‘Misschien kunt u dat beter vragen aan degene die de blender heeft opgespoord,’ suggereerde hij.

‘Hoe dan ook, hopelijk kunnen we erachter komen wat de functie van de afzonderlijke voorwerpen is en de technologie dan aanpassen. Ik wil graag dat jij ons daarbij helpt.’ Edison zweeg even en keek Nick aan. ‘En als het zover is, wil ik dat je met behulp van al die objecten het grote apparaat weer construeert.’

‘Er ontbreken nog steeds belangrijke onderdelen,’ zei Nick.

Edison rolde iets dichter naar hem toe. ‘Maar kún je het weer in elkaar zetten? Weet je nog hoe dat moet?’

Nick was van nature geen leugenaar maar hij beseftte dat, als hij de waarheid vertelde, de Accelerati hem volkomen in hun macht zouden hebben. Daarom zei hij: ‘Mijn zolder had iets wat het gemakkelijker maakte. Een vreemd soort zwaartekracht, waardoor alles duidelijk leek.’

Edison fronste zijn voorhoofd. ‘Dat zei Jorgenson ook al, maar ik dacht dat hij het zich verbeeld had.’

Nick schudde zijn hoofd. ‘Nee, het was echt. Daarom weet ik niet of ik het apparaat nog wel in elkaar kan zetten. Jullie hebben misschien de losse onderdelen, maar de ziel is verdwenen.’

Edison zwaaide met zijn broze hand. ‘Onzin. Een machine is een machine. Bovendien hebben we iets afgesproken. Ik bescherm je vader en broertje in ruil voor jouw inzet. Ben je een man van je woord, Nick Slate?’

Nick haalde zijn schouders op. ‘Dat hoop ik wel.’

‘Hou je dan aan je woord en aan jouw deel van de afspraak.’
Nick liet zijn verbonden handen zien. ‘Ik kan nog niet veel uitrichten.’

‘Dat geneest wel weer,’ zei Edison. ‘We kunnen je uiteraard niet in een oogwenk beter maken, maar we hebben wel micro-organische zalven ontwikkeld die het proces kunnen versnellen. En tot het zover is, zijn er genoeg helpende handen beschikbaar.’

Edison liet twee medewerkers in witte jassen komen: een man en een vrouw. Ze straalden een gretigheid uit die bij Nick ver te zoeken was.

‘Dan laat ik jullie maar lekker aan de slag gaan,’ zei Edison en hij reed naar buiten.

De laboratoriummedewerkers stelden zich voor als dr. Bickel en dr. Dortch, maar omdat Bickel en Dortch als een soort advocatenkantoor klonk, mocht Nick hen Mark en Cathy noemen.

‘Dus jij hebt dit allemaal in gang gezet,’ zei Cathy met een wrange glimlach.

Nick gaf geen antwoord.

‘We hebben de technologie van de atmosferische kinesestimulator al geanalyseerd,’ zei Mark en hij wees op de tornadoblaasbalg.

‘Misschien kunnen we nu aan de broodrooster beginnen,’ zei Cathy.

‘Prima,’ zei Nick berustend. ‘Maar hou dat ding uit de buurt van m’n hoofd.’

In werkelijkheid had Nick natuurlijk niet alles in gang gezet, zoals Cathy suggereerde. Dat had Nikola Tesla gedaan, lang voor Nicks geboorte.

Voor Nick was het begonnen op verreweg het ergste moment van zijn leven: de brand in Tampa waarbij zijn moeder om het leven was gekomen. Hij had de rauwe pijn van die gebeurtenis zo lang mogelijk weggestopt, maar dat lukte nu niet meer en het speelde steeds vaker door zijn hoofd. Iedere vlam die hij zag deed hem eraan denken; iedere keer dat hij zijn vingers bewoog, herinnerde de pijn van zijn recente brandwonden hem eraan. De wonden zelf begonnen al te genezen, maar het litteken van de brand waarbij hij zijn moeder had verloren zou nooit helen.

Maar nu was er een nieuw aspect komen kijken bij zijn herinneringen aan die vreselijke nacht, iets wat hij pas beseft had op het moment dat hij zijn handen in Tesla's haperende machine had gestoken. De elektrische schok die hij toen had gekregen, had iets bij hem losgemaakt en plotse-ling had een verdwaalde herinnering contact gemaakt met een eenzame synaps in zijn brein.

Er was die nacht nog iemand geweest.

Zijn vader en broertje waren voor Nick uit gerend, in een wanhopige poging om de voordeur te bereiken en uit het brandende huis te ontsnappen. Zijn vader had gedacht dat hij zijn gezin in veiligheid bracht. Nick herinnerde zich dat hij achterom had gekeken naar zijn moeder, met prikkende ogen door de bijtende zwarte rook. Ze had geroepen dat hij door moest lopen... maar heel even had hij gedacht dat hij nog iemand zag, achter haar.

Toen stond hij opeens buiten en zij niet. Ze had het niet gehaald, de veranda spatte uiteen door de hitte, het dak stortte in en gaf het vuur nog meer brandstof en zijn wereld stortte ook in. Verder deed niets er nog toe.

Hij wist niet precies wat hij gezien had, maar het moest

een ingebeelde herinnering zijn of misschien wel zijn eigen spiegelbeeld in het glas van een fotolijst. Verder was er niemand in huis, dus wie zou het geweest kunnen zijn? En hoe kon hij het zichzelf kwalijk nemen dat hij op zo'n wanhopig moment dingen had gezien die er niet waren?

Desondanks zat het beeld als een roestige vishaak vast in zijn brein, wachtend tot Nick het binnen zou halen.

Voor hem was dit hele overrompelende, rampzalige avontuur begonnen op de nacht van de brand en, zoals later zou blijken, zou het ook op de nacht van een brand eindigen.